

עמת (באר שבע) 67709-12-24 - תאאר צביח (עציר) נ' מדינת ישראל

עמ"ת (באר-שבע) 67709-12-24 - תאאר צביח נ' מדינת ישראל מחוזי באר-שבע

עמ"ת (באר-שבע) 67709-12-24

תאאר צביח (עציר)

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[09.01.2025]

כבוד השופט אריאל חזק

החלטה

מדובר בערר על החלטת בימ"ש השלום בבאר שבע בתיק מ"ת 60811-12-24, מיום 25.12.24, במסגרתה נעצר העורר עד תום ההליכים.

נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של כניסה לישראל שלא כדין. בין היתר, תואר כי ביום 19.12.24, שהה העורר, שהנו תושב הרשות הפלסטינית, ברכב, כשאחר שזהותו ידועה נהג ברכב, בתחום מדינת ישראל וזאת מבלי שהחזיק בידיו אישורי כניסה או שהייה בישראל כדין.

בהודעת הערר ובדיון מיום 31.12.24, טען ב"כ העורר כי שגה בימ"ש קמא עת הורה על מעצר העורר עד תום ההליכים. הסנגור טען כי מדובר בעורר נעדר עבר פלילי. לדברי הסנגור בפני בימ"ש קמא התייצב ערב שמכיר את העורר ובימ"ש קמא התרשם מאותו ערב, אך החליט להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים. עוד טען הסנגור כי על פי פסיקת ביהמ"ש העליון, כשמדובר בשב"ח ללא עבירות נלוות ולא נשקפת סכנה לשלום הציבור, יש מקום להורות על שחרורו.

הסנגור הוסיף וטען כי העורר החזיק באישורי כניסה לישראל לתקופה ארוכה, כשדבריו האישור האחרון היה תקף מיום 1.10.24 ועד ליום 1.4.25 והאישור הוקפא ביום 16.9.24 מסיבה שלא ידוע לו. הסנגור טען כי בעניינו של העורר לא קיים סיכון על רקע אירועי השביעי באוקטובר. לאור זאת ביקש הסנגור להורות על שחרורו של העורר. מנגד, טען ב"כ המשיבה כי יש להורות על דחיית הערר.

ב"כ המשיבה טען כי בעקבות חקירותיו של העורר, קבע בימ"ש קמא בצדק כי לא ניתן לתת אמון בעורר. לטענת ב"כ המשיבה די בכך שהעורר היה מודע לכך שאישור הכניסה שלו אינו בתוקף והוא מוקפא. לדבריו כשהחוקר הסב תשומת לבו לכך, השיב העורר שהוא ידע שהאישור לא בתוקף ובכל זאת נכנס לישראל. ב"כ המשיבה טען כי הדבר מלמד כי קיים קושי לתת בעורר אמון.

עוד טען ב"כ המשיבה כי שהייתו של העורר בישראל היתה ממושכת, כמספר חודשים, ולא נקודתית, דבר שמעיד על החומרה והמסוכנות הנשקפת מן העורר. בשל כך שמדובר בשב"ח עילת המעצר כפולה, הן מסוכנות והן חשש להימלטות מהדין.

ב"כ המשיבה ביקש להתייחס לפסיקה שהציג הסנגור וטען כי דובר בנסיבות שונות מעניינו של העורר. דיון והכרעה -

מדובר אמנם בעורר חסר כל עבר פלילי, שהעבירה היחידה המיוחסת לו בכתב האישום היא עבירת הכניסה לישראל שלא כדין ובנוסף מדובר בעורר שהחזיק באישורי כניסה לישראל לתקופה ארוכה כאשר תאריכי האישור האחרון בו החזיק היו מיום 1/10/24 עד יום 1/4/25.

דא עקא, שאישור הכניסה לישראל אותו החזיק העורר, הוקפא ביום 16/9/24 עוד בטרם כניסת העורר לישראל, ככל הנראה בשל סגר שהיה, ומתוך חקירתו של העורר עולה שהוא היה מודע היטב לכך שהאישור בעניינו אינו תקף לאחר שהוקפא. זאת ועוד, במהלך חקירתו העורר אף הודה באירוע קודם נוסף שבו הוא נעצר בישראל לאחר שנכנס אליה שלא כדין, והובהר לו שהאישור שהחזיק מוקפא ואינו בתוקף.

בחקירתו מצוין העורר שנכנס לישראל לפני כחודשיים לערך ועל אף שהוא גר בדהריה, הוא נכנס לישראל באזור רמאללה דרך הגדר, מאחר ובמחסום מיתר לא היתה לו יכולת להיכנס (שורות 15-27 לפרוט' החקירה מיום 19/12/24). העורר הודה כי בפעם קודמת שנכנס לישראל הוא נתפס בשדרות לאחר שהיה כ-10 חודשים בישראל ולאחר שבדקו אותו, שחררו אותו במחסום תרקומיה ונאמר לו שהוא אינו יכול לעבור במעברים, על אף האישור שהוא מחזיק ובפועל הוא ידע שאסור לו להיכנס שוב לישראל.

יוטעם כי העובדה שהעורר נכנס לישראל פעמיים שלא כדין והעובדה שבאותן כניסות שהה התחומי המדינה כשנה תוך שהוא יודע שהדבר נאסר עליו, תלמד גם היא על החומרה שבמעשיו ותעצים חשש המסוכנות וחשש ההימלטות. עוד יודגש כי העובדה שמדינת ישראל בחרה שלא להגיש כתב אישום בגין האירוע הקודם בו נכנס העורר לישראל שלא כדין, לא תפחית מחומרת המעשה כפי שמבקש הסנגור לטעון.

אין מחלוקת על כך שבהתאם לאמור בבש"פ 6781/13 מוחמד קונדוס נ' מדינת ישראל, נטו בתי המשפט בטרם פרוץ מלחמת "חרבות ברזל" לשחרר שוהים בלתי חוקיים שהיו חסרי עבר פלילי לשטחי האזור, בתנאים של הפקדות וערבות צד ג' של תושבי המדינה. יחד עם זאת, מאז פרוץ מלחמת "חרבות ברזל" מתנהלת מדינת ישראל תחת מצב מלחמתי, וכוחות הביטחון ובהם המשטרה מתוחים עד מעבר ליכולת באופן המקשה עליהם לפקח על כניסת שוהים בלתי חוקיים לישראל ועל אכיפת הגעתם של אותם שוהים המשוחררים לשטחי האזור, לדיונים בעניינם. מובן שאין לקבוע כלל גורף לפיו, בעת הנוכחית דינו של נאשם השוהה בישראל באופן בלתי חוקי להיעצר עד תום ההליכים ויש לבחון כל מקרה לגופו. יחד עם זאת בענייננו מדובר כאמור במי שאין זו הפעם הראשונה בה הוא נכנס לישראל, וכן מדובר במי ששהותו בישראל בלא כל אישור ארכה חודשים רבים.

יודגש, כי במהלך הדיון, הציג ב"כ העורר פסיקה של בית המשפט העליון וביקש על בסיס אותה הפסיקה לשחרר את העורר, ואולם עיון בהחלטות שהוצגו, מעלה כי ההחלטה ברע"פ 72867-11-24 צאדק אסעיד נ' מדינת ישראל (מיום 5/12/24) נגעה לעצור מבוגר שגילו כבן 70, ששוחרר בסופו של יום בהסכמת המדינה, ובבש"פ 32140-12-24 אל הליס נ' מדינת ישראל (מיום 18/12/24), דובר במשיב חסר עבר פלילי ואין אינדיקציה שנכנס קודם לכן שלא כדין לישראל.

בכלל נסיבות העניין, לא מצאתי לנכון לקבוע כי בית משפט קמא שגה כאשר לא הורה על מעצר העורר עד תום ההליכים.

הערר נדחה

ניתנה היום, 09 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.